

Declaratio super constitutione praecedenti contra
sollicitantes.

BENEDICTUS PAPA XIV,

AD FUTURAM REI MEMORIAM.

"Apostolici muneris partes in procuranda praecipue....."

§ I. Sane cum Nos alias per quamdam nostram constitutionem, cujus initium est, *Sacramentum poenitentiae*, anno Incarnationis Dominicae 1741, Kalendis Junii, Pontificatus Nostri anno primo editam, omnibus et singulis sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus interdixerimus et prohibuerimus, ne aliquis eorum, extra casum extremae necessitatis, nimirum, in ipsius mortis articulo et deficiente tunc quocumque alio sacerdote, qui confessarii munus obire possit, confessionem sacramentalem personae complicitis in peccato turpi atque inhonesto, contra sextum Decalogi praeceptum commisso, excipere auderet, ita ut absolutio, si quam impertivisset, nulla atque irrita omnino esset tamquam impertita a sacerdote, qui jurisdictione et facultate ad valide absolvendum necessaria ipsi per Nos vigore ejusdem constitutionis adempta privatus existeret, et aliàs prout in memorata constitutione, cujus tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, uberius dicitur contineri. Cum Nos

subinde super eâ dictae constitutionis parte, quae mortis articulum respicit, dubitationes quasdam exortas fuisse acceperimus, quarum resolutionem privato cujusque judicio relinquendam minime existimamus, ne lex incertis conjecturis et opinionibus jactata in sensus a mente Nostra alienos forsitan distrahatur, ejusque vigor paulatim langueat atque enervetur.

§ II. Hinc est, quod Nos omnem dubitandi rationem, quantum cum Domino possumus, de medio auferre cupientes, motu proprio, ac ex certa scientia, et matura deliberatione nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, memoratam constitutionem Nostram omnibus et singulis in ea contentis tenore praesentium, quatenus opus sit, confirmamus, illamque integre, penitus, et omnino, atque ab illis, ad quos spectat, et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter et inconcusse observari praecipimus et mandamus.

Præterea habita super his cum venerabili Fratrem nostro Vincentio episcopo Praenestino S. R. E. cardinali Petra nuncupato, poenitentiario Nostro majori, ac dilectis filiis officii poenitentiariae Apostolicae ministris, qui rem jussu nostro mature perpenderunt, deliberatione, motu, scientia et potestatis plenitudine paribus edicimus ac declaramus, eadem constitutione singulis, ut supra sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in praedicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocumque alio sacerdote, qui confessarii munus obire possit, ita interdici reipsa, et prohiberi praedicto

modo tunc audire et absolvere, ut si alius aliquis sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo sacerdos fuerit, sive alias ad confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse sacerdos simplex confessionem excipere, ac absolutionem impertiri.

§ III. Porro si casus urgentis qualitas et concurrentes circumstantiae, quae vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius sacerdos ad audiendam constitutae in dicto articulo personae confessionem vocari aut accedere sine gravi aliqua exortura infamia vel scandalo nequeat, tunc alium sacerdotem perinde haberi cense-rique posse, ac si revera abesset, atque deficeret, ac proinde in eo rerum statu non prohiberi socio criminis sacerdoti absolutionem poenitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi sacerdos, et serio animadvertat, fore reipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus praedictam nostram constitutionem inobedientiae, latisque in ea poenis obnoxium, si praedictae infamiae, aut scandali pericula sibi ultro ipsi confingat, ubi non sunt: immo intelligat, teneri se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere vel remove oportunitis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis sacerdoti locus pateat illius confessionis absque ullius infamia vel scandalo audiendae. Ita enim ipsum teneri vigore memoratae nostrae constitutionis declaramus, et nunc quoque ita ipsi faciendum esse distincte mandamus et praecipimus.

§ IV. Quod si idem sacerdos aut quovis modo sese nulla gravi necessitate compulsus ingesserit: aut ubi

infamiae vel scandali periculum timeatur, si alterius sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum aver-tendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personae in dicto crimine complicitis, eoque in articulo mortis, ut praefertur, constitutae, sacramen-talem confessionem excipere, ab eoque crimine absolu-tionem largiri, nulla, sicut praemittitur, necessaria causa cogente praesumpserit, quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte poenitentis dispo-sitiones a Christo Domino ad Sacramenti poenitentiae valorem requisitae non defuerint (non intendimus au-tem pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti quantumvis indigno necessariam jurisdictionem auferre, ne hâc ipsâ occasione aliquis pereat), nihilominus sacerdos ipse violatae ausu ejusmodi temerario legis poenas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta constitutione majorem excommunicationem, eodemque plane modo, quo ibidem decernitur, Nobis et huic Sanctae Sedi reservatam incurrat, prout illum eo ipso incur-rere declaramus, volumus atque statuimus. Non ob-stantibus omnibus et singulis illis, quæ in praefata no-stra constitutione voluimus non obstare, caeterisque contrariis quibuscumque.

§ V. Volumus autem ut earumdem praesentium litte-rarum transumptis, seu exemplis etiam impressis manu alicujus notarii publici et sigillo personae in ecclesiasti-ca dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, et extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae, vel ostensae.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub annulo Piscatoris die octava Februarii 1745.—D. CARDINALIS PASSIONEUS.

Tribunali S. Inquisitionis in Portugalliae, et Algarbiorum regnis adjudicatur cognitio PERTINENTIAE Causarum contra confessarios exquirentes a poenitentibus complicitum nomina cum denegatione absolutionis. Eaque in re delinquentes, etiam sine suspitione pravi dogmatis, eidem Inquisitionis Officio denuntiari jubentur.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus servorum Dei,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

"Apostolici Ministerii Nostri partes....."

§ I. Sane cum Nobis innotuisset nonnullos esse in florentissimis Portugalliae et Algarbiorum regnis presbyteros Sacramenti Poenitentiae ministros, qui a poenitentibus nomen personae ipsis in peccato, quod confessi fuerant, complicitis, aliquando etiam locum habitationis ejusdem complicitis exquirebant, absolutionem quoque sacramentalem iisdem negando, qui eorum inquisitionibus satisfacere recusarent,

§ II. Nos ven. fr. Archiepiscoporum et Episcoporum per ea regna constitutorum zelum excitare non

omissimus, ut omnes suum studium operamque conferrent ad eas respective dioeceses, in quibus presbyteri sic delinquentes existerent, a tam pernicioso malo liberandas, ex quo oblocutiones et scandala, et non Ministrorum tantum, sed Sacri etiam ipsius Ministerii odium et animarum ingens conturbatio, in populo fideli exorta erant: rejicientes simul ac reprobantes praetextus illos, quibus hujusmodi confessarii interrogantes sese tuebantur; desiderii nimirum emendationis ipsius complicitis; necnon quarundam opinionum, quae apud aliquos doctores repertae fuerant, et quarum aliquae aut falsae aut erroneae censendae erant, aliae autem, per se verae et sanae, ab ipsis sic delinquentibus perperam applicabantur; ut latius videre est in Nostris litteris Apostolicis, die septima mensis Julii an. Dom. 1745 editis in forma Brevis, quarum initium est "Suprema Omnium Ecclesiarum," quaeque impressae sunt in Bullarii nostri tom. 1. num. 134.

§ III. Has litteras sub *annulo piscatoris* primum expeditas, in forma specifica deinde confirmavimus et ampliori robore communivimus per alias Nostras Apostolicas litteras sub *plumbo* editas IV Nonas Junii an. 1746 incipientes "Ubi primum;" quae etiam impressae leguntur in 2. tom. Bullarii nostri, num. 8. His autem posterioribus litteris non solum tribunali Sanctae Inquisitionis praedictorum regnorum atque ditionum injunximus, ut contra eos severe procederet, qui priora decreta Nostra impugnare aut perverse interpretari ausi fuissent, sed etiam contra confessarios de nomine complicitis poenitentem interrogantes, eidemque poenitenti,

nisi illud sibi manifestaverit, absolutionem denegantes; dummodo tamen hujusmodi interrogandi et denegandi actus talibus circumstantiis conjunctus sit ac convestitus, quae sic agentem confessarium de adhaesione ad praedictam reprobata praxim, tamquam ad licitam, vel alio quovis modo de prava credulitate suspectum reddant.

§ IV. His cohaerenter addidimus praeceptum denuntiandi confessarios aliquo ex supra dictis modis delinquentes eidem tribunalī S. Officii intra terminum dierum pro aliis denuntiationibus ab eodem Officio praefigisolum; exemptis duntaxat, ex justis gravibusque causis, ab hujusmodi denuntiandi onere personis poenitentium in causa propria, id est, in casu quod ipsi peccatum suum confitentes, a confessario adigerentur ad sibi manifestandum nomen complicitis in eodem peccato; statuentes tamen, quod quando aliunde quam ex propria confessione, novissent confessarium aliquo ex superius enumeratis et S. Officio denuntiandis modis deliquisse, tunc eum et ipsi denuntiare ex ista aliunde habita notitia tenerentur.

§ V. Et quoniam id etiam evenire posse prospeximus, ut confessarius aliquis poenitentem de complicitis nomine interrogando atque etiam manifestare nolenti absolutionem negando, id faceret imprudenti certe ac malo, sed tamen simplici quodam et nudo actu, id est, his circumstantiis destituto, quae de prava credulitate vel de mala adhaesione ad praxim in Nostro Brevi reprobata, tamquam ad licitam, eundem confessarium suspectum redderent: ideo in ipsis posterioribus litteris

declaravimus, in hujusmodi casu, neque confessarium praedicto Inquisitionis Officio denuntiandum necessario fore, nec ejus delictum ejusdem S. Officii et Tribunalis cognitioni subjectum esse, sed ad cujuslibet Ordinarii in propria dioecesi iudicium et correctionem pertinere; prout in ipsis secundo loco memoratis litteris latius habetur expressum.

§ VII. In primis itaque, exemptis duntaxat personis poenitentium in causa propria, ut supra declaratum est, quas quidem justis de causis ab omni denuntiationis onere eximimus, et pro exemptis in tali casu semper haberi decernimus, omnibus et singulis, qui sacerdotem aliquem sive saecularem sive regularem, (cujuscumque gradus, et conditionis, et cujuscumque Ordinis, Congregationis et Instituti, etiam speciali et individua mentione digni, ad hoc, ut praesenti sanctione comprehendantur, existat) quocumque alio modo, praeterquam ex ipsa confessione a semetipsis apud eum peracta, cognoverint in administrando Poenitentiae Sacramento interrogasse poenitentem de nomine complicitis, eidemque indicare recusanti absolutionem denegasse; sive id fecisse intellexerint propter adhaesione praedictae reprobatae praxi, aliave de causa erroneae opinionis suspicionis ingerente; sive id etiam per imprudentiam egisse, et per actum praefatis destitutum circumstantiis, propter quas, juxta praecedentem constitutionem Nostram, praedicto Inquisitionis Officio esset denuntiandus, et quibus deficientibus, juxta ipsius constitutionis tenorem, ejus delicti cognitio ad Ordinarii tribunal spectare debuisset; injungimus, et mandamus, atque in

virtute sanctae obedientiae, sub eisdem poenis, quibus ad debitas aliorum delictorum denuntiationes adstringuntur, praecipimus et jubemus, ut hujusmodi confessionarium quocumque modo in praemissis delinquentem, saepe dicto S. Inquisitionis Officio intra consuetum praefiniti temporis spatium omnino defferant et denuntient.

§ XII. Sicque et non aliter in praemissis censi, atque ita per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam S. R. E. cardinales, et contra haereticam pravitatem generales inquisitores, et legatos quoque de Latere, et Apostolicae Sedis Nuncios, aliosve quoslibet quacumque auctoritate, potestate, et praesentia fungentes et functuros, sublata eis, et eorum cuilibet aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari et defini debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§ XIII. Non obstantibus aliis praemissis Nostris, aliisque quibusvis Apostolicis et in universalibus, sive provincialibus, aut synodalibus Conciliis editis generalibus, sive specialibus constitutionibus, et quorumcumque Tribunalium Curiarumve mandatis, Edictis.....

Dat. Romae, apud S. Mariam Majorem, die 9 Decembris an. Dom. 1749.

Revocatio indulgentiarum ac privilegiorum omnium, etiam per modum communicationis concessorum militibus, hospitalibus, collegiis, capitulis, religionibus, societatibus, congregationibus et Ordinibus quibusvis, etiam Mendicantium, caeterisque locis piis, et eorum sive earum respective personis, audiendi saecularium confessiones absque Ordinarii examine et approbatione.

URBANUS PAPA VIII,

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Cum, sicut accepimus, aliquibus religionibus quorundam Ordinum seu Congregationum a Sede Apostolica indultum fuerit, ut sacramentales personarum saecularium confessiones audire valeant, etiamsi ab episcopis dioecesanis ad id examinati et approbati non fuerint, nec desint, qui temere asseverent, hoc ipsum privilegium caeteris quoque aliorum Ordinum regularibus competere, ex amplissimis privilegiorum communicationibus, quas ab eadem Sede Apostolica obtinuerunt, indeque fiat, ut saluberrima sacri Concilii Tridentini dispositio hac de re edita funditus convellatur.

§ I. Nos, huic malo opportune provisionis nostrae ministerio obviam ire volentes, de venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis regularium praepositorum consilio, omnia et singula indulta hujusmodi audiendi saecularium confessiones absque Ordinarii examine et approbatione, quibusvis collegiis, capitulis, religionibus, societatibus, etiam Societati Jesu,

congregationibus et Ordinibus, tam mendicantium quam non mendicantium, necnon monachorum quorumcumque, etiam S. Benedicti et Cisterciensis, ac etiam quibusvis militiis, etiam hospitalis S. Joannis Ierosolymitani, et quibuscumque ecclesiis, etiam patriarchalibus et metropolitanis, monasteriis, caeterisque locis piis sive eorum et earum respective abbatibus, praepositis, decanis, magistris, ministris, praelatis, prioribus, rectoribus, etiam generalibus vel provincialibus, cappellanis, confessariis, aut aliis quocumque nomine nuncupatis superioribus, et personis quibuscumque, etiam quomodolibet exemptis, ac Sedi Apostolicae immediate subjectis, cujuscumque dignitatis, praeeminentiae et conditionis existentibus, et quovis privilegio munitis, et, tam ad supplicationem partium, quam motu proprio et ex certa scientia ac de Apostolica potestatis plenitudine, hactenus quodcumque et qualitercumque, ex quavis etiam de necessitate exprimendâ causâ, et alias quomodolibet concessa, apostolica auctoritate, tenore praesentium, revocamus, cassamus, tollimus, abrogamus, annullamus, viribusque et effectum evacuamus, ac revocata, cassa, sublata, abrogata et annullata, viribusque et effectum vacua esse et fore, nec religionibus, societatibus, etiam Societati Jesu, Congregationibus et Ordinibus, ac militiis praedictis, eorumque superioribus et personis quibuscumque, in posterum ullo modo suffragari, minusque illos et illas, etiamsi de iis specialis, specifica et expressa, ac de verbo ad verbum mentio habenda foret, indultis hujusmodi uti posse.

§ II. Praesentes vero litteras et in eis contenta quae-

cumque, ex eo quod quicumque in praemissis interesse habentes, seu habere praetendentes, ad hoc vocati et auditi non fuerint, de subreptionis vel obreptionis vitio, aut intentionis Nostrae vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, in jus vel controversiam revocari, ad terminos juris reduci, aut adversus illas quodcumque juris, gratiae vel facti remedium impetrari nulloatenus posse, sed illas semper validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere.

§ III. Sicque per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos et nuntios, sublata eis, et eorum cuilibet, quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et defini debere, ac irritum et inane quidquid secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, decernimus et declaramus.

§ IV. Non obstantibus praemissis, ac quibusvis constitutionibus et ordinationibus apostolicis, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, Ordinibus, societatibus et congregationibus praedictis, eorumque praepositis, decanis, magistris, abbatibus..... in contrarium quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, die 12 Septembris an. Dom. 1628.